

ת"פ 15966/07/15 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות אילת נגד ע.י.ל.ע., סנגוריה ציבורית

בית משפט השלום באילת

ת"פ 15966-07-15 מדינת ישראל נ' ישראל ואח' 18 ינואר 2018

בפני כב' השופט יוסי טופף
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שחר עידן, עו"ד זוהר אזרואל
שלוחת תביעות אילת

נגד
הנאשמים:

1. ע.י.
ע"י ב"כ עו"ד ירון שומרון
2. ל.ע.
ע"י ב"כ עו"ד אביב סטרול
סנגוריה ציבורית

גזר דין

האישום וההרשעה

1. הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם, במסגרת הסדר שהושג במהלך פרשת התביעה, בעבירות של פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 335(א)(1) + סעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ופציעה על ידי שניים או יותר לפי סעיף 335(א)(2) + סעיף 29(ב) לחוק העונשין.
 2. לפי כתב האישום המתוקן, במועדים הרלבנטיים ניהל מ.א. (להלן: "**המתלונן**") קשר זוגי עם י.ט., אשר בעבר הייתה חברתו של הנאשם 2 לפרק זמן קצר. הנאשמים הינם חברים, אשר במועדים הרלבנטיים עבדו יחדיו במלון אאאא באאאא (להלן: "**המלון**"). כשבועיים עובר למועד הרלבנטי לכתב האישום, יצר הנאשם 1 קשר טלפוני עם י.ט. והציע לה לעבוד במלון, אך היא סירבה. בתאריך 1.7.2015 בסמוך לשעה 13:15 התקשר הנאשם 2 לי.ט. והציע לה לעבוד במלון או להפנות אליו מועמדים. בהמשך אותו היום בסמוך לשעה 17:00, שיתפה י.ט. את המתלונן בדבר קיומן של השיחות עם הנאשמים.
- בעקבות כך, יצר המתלונן קשר עם הנאשם 2 באמצעות מסרונים ודרש ממנו שלא ליצור קשר עם י.ט. השניים התכתבו ביניהם בצורה מתלהמת וקבעו להיפגש בכתובת מסוימת באאאא (להלן: "**מקום המפגש**").

בסמוך לשעה 21:00 הגיע המתלונן אל מקום המפגש, אז הבחין בנאשמים ובעוד כשישה אנשים נוספים, שזהותם אינה ידועה למאשימה, ואלה הקיפו אותו. במעמד זה, אחד מהנוכחים שזהותו אינה ידועה בבירור למאשימה, עמד מאחורי המתלונן והיכה אותו בראשו. המתלונן סב לעבר התוקף, אשר היכה אותו בפניו באמצעות חפץ שאחז בידו. המתלונן נפל ארצה והנאשמים ואחרים החלו לבעוט בו בכל גופו.

כתוצאה מהתקיפה המתוארת לעיל, נפצע המתלונן ונגרמו לו חבלות של ממש, בדמות חתך באורך של כ- 2 ס"מ בראשו, המטומא באפו, חבלות בגבו, בכתפיו ובאזורים שונים בגפיו, בגין נלקח לבית החולים יוספטל באילת, שם חיטאו את פצעיו וסגרו את החתך בראשו בעזרת סיכות.

במעשים המתוארים לעיל פצעו הנאשמים בצוותא חדא את המתלונן, יחד עם אחרים, תוך שנעשה שימוש בנשק קר וחבלו בו חבלות של ממש.

3. בדיון שהתקיים ביום 17.2.2016, הושג ההסדר לפיו הודו הנאשמים בכתב אישום מתוקן לקולה. הוסכם כי הנאשמים יופנו לקבלת תסקיר מאת שירות המבחן וחוות דעת ממנה לעבודות שירות בטרם תישמענה טענות הצדדים לעונש. לבקשת הנאשם 2 התבקש שירות המבחן לחוות דעתו גם באשר לביטול הרשעתו.

בנוסף לכך, הובהר כי הנאשם 1 יטען לענישה בדרך של ריצוי מאסר בעבודות שירות; ואילו המאשימה תטען למאסר בפועל בכליאה, אך תגביל עצמה לעונש מרבי של 12 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הוסכם כי יושתו מאסרים מותנים ופיצוי למתלונן בסך של 10,000 ₪ בתשלומים.

באשר לנאשם 2, הוסכם כי המאשימה תגביל עצמה לעונש מרבי של 6 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר, מאסרים מותנים ופיצוי בסך של 10,000 ₪ בתשלומים; ואילו הנאשם 2 יטען באופן פתוח לעונש.

כמו כן, הוסכם כי לא תישמע טענת אפליה מטעם מי מהנאשמים.

לאור ההסכמות, הופנו הנאשמים לקבלת תסקיר שירות מבחן וחוות דעת הממונה על עבודות שירות, לאחר שהובהר שאין בכך כדי לטעת ציפייה באשר לעונש שייקבע בסופו של יום או באשר לעתידה של הרשעת הנאשם 2.

תסקירי שירות המבחן

בעניין הנאשם 1:

4. ביום 14.7.2016 נערך תסקיר שירות מבחן בעניינו של נאשם 1, במסגרתו נסקרו קורות חייו ופרטים על משפחתו, אך מפאת צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. נמסר כי נכון למועד עריכת התסקיר הנאשם 1 הינו בן 32, נשוי ואב לילד בן 3 וחצי, ועובד כמנהל בריכה במלון. נמסר כי הנאשם 1 השלים 11 שנות לימוד ושחרר מהשירות הצבאי על רקע אי התאמה, לאחר שנעדר ללא רשות מספר פעמים ואף ריצה עונש מאסר בכלא צבאי. הנאשם 1 מסר כי בגיל 23 החל לצרוך סם מסוג חשיש ובהמשך היה מעורב בעבירת סחר בסמים, במהלכה היה בקשר עם שירות המבחן וגורמי טיפול, ומאז חדל מצריכת סמים. נמסר כי כל בדיקות השתן שמסר הנאשם 1 במהלך תקופת צו הפיקוח, נמצאו נקיות משרידי סם.

שירות המבחן ציין כי הנאשם 1 הודה בביצוען של העבירות נשוא כתב האישום ולקח אחריות אישית למעורבותו. הנאשם 1 הסביר שהוא אינו מכיר באופן אישי את המתלונן. לדבריו, במסגרת עבודתו כמנהל בריכה במלון חיפש עובדים. הנאשם 2, שאף הוא עובד המלון, סיפר לו כי הוא מכיר מצילה שעבדה איתו בעבר ולכן הם יצרו עמה קשר יחדיו. אולם, בהמשך, כך לדברי הנאשם 1, המתלונן, שהיה בן זוגה של אותה בחורה, יצר איתו קשר ואיים עליו ועל חברו ולכן הם קבעו לשוחח ומכאן פעל באלימות.

צוין כי הנאשם 1 תיאר עצמו כמי שהפגנת כוח סייעה לו בעבר כדי לבסס את מקומו חברתית, שלתפישתו היה נמוך. לדבריו, בסיטואציה שנוצרה ברקע למתואר בכתב האישום, הוא חווה איום ורצה מאוד לעזור לחברו, הנאשם 2, שהינו חבר ילדות. הנאשם 1 הביע צער על מעורבותו וביטא מודעות לחלקיו המופנמים המכשילים שהפעילו אותו והובילו להתנהגות המתוארת בכתב האישום.

שירות המבחן העריך כי הנאשם 1 ביטא רצון אותנטי להשתלב במערכי הטיפול של השירות, על מנת ללמוד כיצד להתמודד במצבי דחק.

שירות המבחן ציין כי מהיכרותו הקודמת עם הנאשם 1 כמו גם עם השיחות שקיים עמו נוכח ההליך דנא, התקבל הרושם כי לנאשם 1 יש יכולות קוגניטיביות גבוהות ויכולות תפקודיות גבוהות. עם זאת, התקבלה הערכה כי הנאשם 1 צבר כעסים רבים בשל דימוי עצמי נמוך ורקע משפחתי מורכב, ומכאן סיגל דפוסי התנהגות בעייתיים, הבאים לידי ביטוי במצבים שבהם הוא חש נפגע או מאוים, שאז הוא מתקשה בריסון דחפיו התוקפניים המופנמים.

לאור מכלול הנתונים, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם 1, באם לא ישולב במערך טיפולי הולם. למרות זאת, נראה כי הנאשם 1 גילה רצון ומוטיבציה להתמקצע ולבסס אוריינטציה תעסוקתית ולהתמיד בה לאורך השנים.

צוין כי הנאשם 1 הגיע לכל הפגישות הקבוצתיות במהלך תקופת פיקוח המעצר וגילה יכולת טובה לבחינה עצמית. הנאשם 1 ביטא רצון לקיים אורח חיים נורמטיבי ולהמשיך להימצא בקשר עם שירות המבחן לצורך רכישת מיומנויות וקיום אורח חיים שומר חוק.

על רקע האמור ולאור הערכת שירות המבחן כי לנאשם 1 פוטנציאל לנהל אורח חיים נורמטיבי, ועל מנת שלא לפגוע במקור פרנסתו, ומבלי להתעלם מחומרת העבירה ותוצאותיה, המליץ שירות המבחן להעדיף ענישה שיקומית חינוכית הצופה פני עתיד, בדרכ של צווי של"צ ומבחן, לצד ענישה מותנית ופיצוי משמעותי למתלונן.

5. ביום 23.11.2016 נערך תסקיר משלים בעניינו של הנאשם 1 וצוין כי במהלך תקופת הדחייה הנאשם 1 שולב בקבוצה טיפולית לצעירים עוברי חוק והוא מגיע באופן קבוע למפגשים הקבוצתיים ונראה כי משקיע מבחינה עצמית ועובר תהליך מרשים של הפקת לקחים ושיפור התנהלותו במישורי חייו השונים. צוין כי הנאשם 1 מהווה דוגמה לאחרים באופן בו מנהל אורח חיים נורמטיבי. בדיקות השתן שמסר נמצאו נקיות משרידי סם. צוין כי הנאשם 1 שומר על יציבות תעסוקתית, לשביעות רצון מעסיקו, נאמן ומסור לעבודתו ובעל יחסי אנוש מצוינים עם אורחי המלון.

על רקע האמור ולאור הערכת שירות המבחן כי לנאשם 1 פוטנציאל לנהל אורח חיים נורמטיבי ועל מנת שלא לפגוע במקור פרנסתו, שב שירות המבחן על המלצתו להעדיף ענישה שיקומית חינוכית הצופה פני עתיד במסגרת צווי של"צ (בהיקף של 200 שעות) ומבחן לצד ענישה מותנית ופיצוי משמעותי, וזאת מבלי שיהא בכך כדי להתעלם מחומרת העבירה שביצע הנאשם 1 ותוצאותיה.

בעניין הנאשם 2

6. ביום 27.11.2016 נערך תסקיר שירות מבחן בעניינו של נאשם 2, במסגרתו נסקרו קורות חייו ופרטים על משפחתו, אך מפאת צנעת הפרט אמנע מלפרט מעבר לנדרש. נמסר כי נכון למועד עריכת התסקיר הנאשם 2 הינו בן 32, רווק המתגורר בבית הוריו באאאאא. מאז חודש אוגוסט 2016 הנאשם 2 אינו עובד. הנאשם 2 השלים 12 שנות לימוד, וכן שירות צבאי מלא כלוחם במג"ב. לאחר שחרורו למד קורס מנהלי אבטחה והחל לעבוד כמאבטח במקומות ציבוריים, לרבות בבתי מלון. לאחר פתיחתו של ההליך הפלילי הנוכחי, עזב הנאשם 2 את אאא ושב להתגורר עם הוריו באאאאא ואינו עובד. צוין כי מעיון ברישומי הפלילי עולה כי אין לחובת הנאשם 2 הרשעות קודמות. הנאשם 2 לא הכחיש את המתואר בכתב האישום המתוקן, אך טען כי לא היה לו כל חלק בהתרחשויות האלימות, המתוארות בכתב האישום המתוקן. הנאשם 2 מסר כי לקח אחריות על השתלשלות האירועים, אך אינו סבור שהינו אדם אלים ותוקפני ואינו מוכן לקבל על עצמו אחריות לפגיעה ולפציעה של אדם שלא פגע בו. צוין כי הנאשם 2 מסר כי האירועים המתוארים בכתב האישום המתוקן התרחשו על רקע איומים של המתלונן לפגוע בו. לדבריו, ביקש עזרה מחברו (הנאשם 1), מאחר וחשש שהמתלונן עשוי לממש את איומיו ולפגוע בו. לדבריו, הוא לא תיאר לעצמו שהפגישה עם המתלונן תוביל לפגיעה בו. עוד מסר, כך צוין בתסקיר, כי לא יכול היה למנוע את האירוע, כיוון שחשש מהמעורבים בו. צוין כי הנאשם 2 שוקל לחזור בו מהודאתו במיוחד לו בכתב האישום המתוקן.

שירות המבחן ציין כי התרשם מהנאשם 2 כמי שהינו אדם אחראי, ללא דפוסים עברייניים או אלימים מושרשים באישיותו. מאידך, התקבל הרושם כי הנאשם 2 מתקשה להתחבר למעשיו המתוארים בכתב האישום המתוקן

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

הנאשם 2 תיאר בפני שירות המבחן את הפגיעה המשמעותית במצבו התעסוקתי והכלכלי בעקבות ביצוע העבירה. זאת, נוכח שלילת רישיון נשיאת הנשק, כך לדברי הנאשם 2, אשר מנעה ממנו לעבוד במשך תקופה ארוכה כקצין ביטחון. צוין כי נכון למועד עריכת התסקיר הנאשם 2 עובד כמנהל ביטחון כללי וממונה בטיחות של בית מלון.

שירות המבחן ציין כי ממסמך שהתקבל מהנהלת המלון צוין כי הנאשם 2 מצטיין בתפקידו, אך במידה והוא לא יוכל להוציא רישיון לנשיאת נשק, הם לא יוכלו להמשיך להעסיקו בתחום זה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם 2 לקח אחריות על חלקו בביצוע העבירה. לאור זאת ובשונה מהתסקיר הקודם, אף על רקע התרשמות שירות המבחן מקיומו של נזק קונקרטי להמשך העסקתו במקצועו כקצין ביטחון, סבור שירות המבחן כי העונש ההולם הינו צו של"צ. צוין כי ענישה זו תהווה עבור הנאשם 2 ענישה ממשית ומוחשית, אשר יש בה כדי לחבר בין מעשיו לבין אחריותו לתוצאותיהם, ובכך להקטין את הסיכון להישנות ביצוע עבירות נוספות, לצד תרומה לחברה, ומבלי שיהא בכך כדי לפגוע בתפקודו החיובי הנוכחי ובתחום עיסוקו. לאור זאת, המליץ שירות המבחן על צו של"צ בהיקף נרחב של 350 שעות. כמו כן, ציין שירות המבחן את התרשמותו מקיומם של נימוקים קונקרטיים לפגיעה בתחום עיסוקו במידה ויורשע בדין, ובשים לב כי מדובר בעבירה ראשונה ויחידה, המליץ שירות המבחן לשקול בחיוב את ביטול הרשעתו.

טיעוני הצדדים לעונש

8. התביעה עמדה על חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, תוך שימוש בנשק קר ובצוותא עם אחרים. נטען לפגיעה בערכים של הגנה על שלמות גופו של אדם ותחושת בטחון האיש, רכוש וכבודו. צוין כי העובדה שהעבירה בוצעה בצוותא עם מספר נוסף של מעורבים שהמתינו במקום המפגש עם המתלונן, כמו גם השיחות והתכתבויות שקדמו לאותו מפגש עם המתלונן, מלמדות על התכנון שקדם לביצוע העבירה. נטען כי מדובר בתקיפה אכזרית, כפי שתוארה בכתב האישום, שגרמה למתלונן לחבלות קשות בגופו, שהצריכו טיפול בבית החולים (הוצגו תמונות של החבלות שנגרמו לתובע ולמסמכים רפואיים - ת/1; ת/2). נטען כי נוכח החבלות שנגרמו למתלונן בראשו היה בתקיפתו, בנסיבות ביצוע כמתואר בכתב האישום, פוטנציאל לגרימת נזק חמור מזה שנגרם. נטען כי המתלונן הביע חשש מהנאשמים והדבר ניכר בעדותו בבית המשפט. המאשימה עתרה לענישה משמעותית ומרתיעה בדרך של מאסרים בפועל, ענישה צופה פני עתיד ופיצוי כספי.

ביחס לנאשם 1 ביקשה התביעה להשית מאסר בפועל למשך 12 חודשים, מאסרים מותנים ופיצוי למתלונן, כפי שהוסכם בין הצדדים. נטען כי מידת אשמתו הינה ברף גבוה, בשים לב שכלל לא היה בינו לבין המתלונן סכסוך קודם או קנטור מצד המתלונן. לחובת הנאשם 1 הרשעות קודמות בעבירות אלימות לרבות איומים. נטען שלפי תסקיר שירות המבחן ניתנו לנאשם 1 הזדמנויות בעבר להיטיב את דרכיו, אך אפילו מאסרים מותנים לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות אלימות. נטען כי תסקירי שירות המבחן בעניינו של הנאשם 1 חרגו מהמקובל במרבית שיקולי הענישה.

ביחס לנאשם 2 ביקשה התביעה להשית מאסר בפועל למשך 6 חודשים, מאסרים מותנים ופיצוי למתלונן, כפי שהוסכם בין הצדדים. נטען כי חלקו בנעשה היה מרכזי ולא קדם לכך נקיטת אלימות מצד המתלונן. לאור חומרת העבירות סברה המאשימה כי אין מקום להמלצות שירות המבחן ויש להטיל גם על הנאשם 2 נמסר כי הנאשם 2 גרם להימשכות ההליך המשפטי נוכח בקשות דחיה רבות שהוגשו מטעמו. צוין כי לנאשם 2 אין הרשעות קודמות.

9. ב"כ הנאשם 1, עו"ד ירון שומרון, ביקש לאמץ את מתחם הענישה המוסכם שבין מאסר בפועל שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל ועתר לקביעת עונש ברף התחתון של מתחם זה. צוין כי הנאשם 1 הינו אב לילד בן 4 ועובד במנהל בריכה במלון באאאא ומשמש כמפרנס עיקרי של משפחתו. נטען כי עברו הפלילי של נאשם 1 אינו מכביד. הודגש ההליך הטיפולי הארוך שעבר הנאשם 1 בחסות שירות המבחן, וצוין כי הנאשם 1 הביע רצון להמשיך בקשר עם שירות המבחן במסגרת טיפולית. ב"כ הנאשם 1 הפנה להמלצות החיוביות בעניינו של הנאשם 1 כפי שעולה מהתסקירים שהוגשו בעניינו, כך שניתן ללמוד כי הנאשם 1 חזר למוטב ובעל פוטנציאל לשימור אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק. צוין כי הנאשם 1 הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, לקח אחריות על מעשיו והביע חרטה כנה. הנאשם 1 הסכים לפצות את המתלונן בסכום של 10,000 ₪. צוין כי הנאשם 1 שהה במעצר במסגרת הליך זה במשך למעלה מחודש, ולאחריו שוחרר למעצר בית שנמשך כ-4 חודשים, ובהמשך אושרה לו יציאה לעבודה בפיקוח, עד שביום 26.6.2016 בוטלו התנאים המגבילים.

10. מטעם הנאשם 1 נשמעה עדותו של מר ר.נ.ח., סמנכ"ל מלון אאאא, ומנהלו של הנאשם 1. העד מסר כי הוא מכיר את הנאשם 1 במשך כעשור ושיבח אותו על מסירותו ותפקודו כמנהל הבריכה במלון. העד מסר כי הם שומרים גם על קשר חברי מחוץ לשעות העבודה. העד מסר כי מקום עבודתו של הנאשם 1 יישמר לו גם לאחר ריצוי עונשו. בנוסף הציגה ההגנה מכתב מאת מנכ"ל מלון אאאא באאאא, אשר הביע הערכתו לנאשם 1 וציין כי מדובר בעובד נאמן, מסור, אכפתי ובעל יחסי אנוש מצוינים (נ/7). כמו כן, הוצגו מסמכים רפואיים הנוגעים לבנו הקטין של הנאשם 1 (נ/8).

11. הנאשם 1 התנצל על שארע ומסר כי כיום הוא במקום אחר מבחינת הדרך שלו בעבודה ובבית. הנאשם 1 הדגיש את כי שיתף פעולה במסגרת הטיפולית בחסות שירות המבחן והוא חש את השינויים בחייו. לדבריו, חדל להסתובב עם חברים בעיתיים והוא מתרכז במשפחתו ובעבודתו.

12. ב"כ הנאשם 2, עו"ד אביב סטרול, עתר לביטול הרשעתו של הנאשם 2 וביקש להטיל עליו צו של"צ כפי המלצת שירות המבחן. נטען כי הרקע לביצוע העבירות איזמים שנשמעו מטעם המתלונן, לאחר הנאשם 2 פנה לחברתו של המתלונן, שהייתה בעבר בת זוגו של הנאשם 2, והציע לגייסה לעבודה במלון בו עבד כקצין אבטחה ראשי. נטען כי המדינה לא הגישה כתב אישום כנגד המתלונן בשל אותם איזמים. נטען כי יש ליחס למתלונן אשם תורם בשל חלקו, ועל כן יש הצדקה להימנע גם מהרשעת הנאשם 2. נטען כי הנאשם 2 טרם לחברה ולביטחונה, החל משירותו הצבאי כלוחם ולאחר מכן עבר בהצלחה קורס מנהלי אבטחה במשטרה ומנהלי בטיחות. נטען כי טעות בשיקול דעתו של הנאשם 2 הובילה לביצוע העבירות בהן הורשע וכי מדובר באירוע

שיצא מכלל שליטה. נטען כי הנאשם 2 לא תקף בעזרת נשק קר, אלא עשה זאת אדם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה. נמסר כי הנאשם 2 הביע חרטה ומוכן לפצות את המתלונן. נטען כי הרשעת הנאשם 2 תביא לפיטוריו מעבודתו במלון, היות והוא משמש במקום כאיש ביטחון. הוצגו תעודות באשר לרקעו הצבאי והתעסוקתי של הנאשם 2.

13. הנאשם 2, הביע חרטה עמוקה על מעשיו וציין כי אירוע כתב האישום שינה את חייו מקצה לקצה. הנאשם 2 ציין את עברו הצבאי כשוטר במשמר הגבול וכמי שהיה אמון על אכיפת החוק וציין כי האירוע שבו השתתף ומעצרו גרמו לו לתפנית בחיים. לדבריו, כיום הוא מודע לצורך לכבוש כעסים ולפנות למשטרה בעת הצורך. הנאשם הביע חשש כי הרשעתו תפגע בפרנסתו, בשירותו הצבאי במילואים ובהמשך התנדבותו בתחום הביטחון.

דין והכרעה

האם יש מקום לבטל את הרשעת הנאשם 2?

14. ככלל, נאשם שהודה במיוחס לו או שאשמתו הוכחה, מורה האינטרס הציבורי כי הוא יורשע וייענש. ההרשעה היא תוצאה מתחייבת ממהות ההליך הפלילי באמצעותה מביעה החברה את סלידתה ממעשה העבירה שביצע הנאשם במגמה להביא להרתעה אישית ולהרתעה כללית. כך תוגשמה מטרות הענישה. בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשם, בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, לבין חומרתה של העבירה (ר' בע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682; ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (להלן: "**כתב**"); וע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007)).

כך קבעה כב' השופטת פרוקצ'ה בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נ"ד(3) 685:

"משמתבקש בית-המשפט לשקול אימתי יחיל את הכלל המדבר בחובת הרשעה ומתי יחיל את החריג בדבר הימנעות מהרשעה, נדרש איזון שיקולים המעמיד את האינטרס הציבורי אל מול נסיבותיו האינדיווידואליות של הנאשם. בראייה כוללת, נשקל מן הצד האחד הצורך במיצוי של ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העבריין כדי להשיג בכך, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. שיקול ציבורי זה פועל במשנה תוקף ככל שחומרת העבירה גדולה יותר, והנזקים לפרט ולציבור מביצועה גוברים. כנגד השיקול הציבורי נשקל עניינו של הפרט הנאשם, ובמסגרת זו נבחנים נתונים שונים הנוגעים אליו, וביניהם - טיב העבירה שעבר וחומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה. באשר לנאשמים בגירים, במאזן השיקולים האמור גובר בדרך-כלל השיקול הציבורי, ורק נסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות-דופן ביותר תצדקנה סטייה מחובת מיצוי הדין בדרך הרשעת העבריין, וזאת, לרוב, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי מהרשעה בדין לבין

חומרתה של העבירה והנזק הצפוי לעבריין מההרשעה".

הכללים להימנעות מהרשעה או ביטול הרשעה נוסחו על ידי כב' השופט דורנר בפסק הדין **כתב**, באופן הבא:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים".

כללים אלה נועדו למקרים יוצאי דופן **"בהם אין יחס סביר בין הנזק הנגרם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה"** (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.1985)).

לצורך ההכרעה בשאלת אי ההרשעה, או ביטול ההרשעה, יש לשקול בין היתר את עברו של הנאשם, חומרת העבירות, נסיבות ביצוען, מידת הפגיעה שהסבו העבירות לאחרים, הסבירות שהנאשם ישוב לבצע עבירות נוספות, דפוסי התנהגותו ויחסו לעבירות - האם נטל אחריות על ביצוען, האם מתחרט עליהן, משמעות ההרשעה על דימויו העצמי והשפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם.

נוסף על כך, נלקחת בחשבון גם שאלת שיקום הנאשם במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומם של העבריינים, אשר יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ר' פסיקת כב' השופט שטרסברג-כהן בע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל** (22.2.2001)).

15. לאחר ששקלתי טיעוני הצדדים ונתתי את דעתי גם לשיקולים העומדים לקולה בעניינו של הנאשם 2, ביניהם עברו הנקי, תחום עיסוקו וניהול אורח חיים נורמטיבי ובהתייחס למבחנים השונים שנסקרו בהלכה הפסוקה, הגעתי לכלל מסקנה כי על אף נקודות הזכות הרבות שיש לזקוף לטובת הנאשם 2, אין הצדקה לחרוג בעניינו מן הכלל ולהורות על ביטול הרשעתו בנסיבות המקרה דנא, ואפרט טעמיי.

16. חומרת מעשיהם של הנאשמים ונסיבות ביצועם, שיש בהן כדי לגבור על מקריות כלשהי שניתן היה לייחס להתנהגותם, אינה מאפשרת מסר של סלחנות בדרך של ביטול ההרשעה. הנאשמים חברו לעוד כ-6 אנשים נוספים והמתינו למתלונן במקום מפגש שנקבע עמו מראש, ושם הותקף המתלונן באופן קשה על ידי כלל המשתתפים, ואף הוכה על ידי אחד מהם, שזהותו לא הובהרה, בעזרת חפץ קהה ונגרמו לו חבלות קשות, שהצריכו טיפול רפואי בבית החולים. מדובר בהפגנת אלימות ברף גבוה, בצוותא עם קבוצה גדולה של משתתפים, ואין להתעלם מהפוטנציאל לגרימת נזק קשה עוד יותר מזה שנגרם בסופו של דבר.

17. הנאשם 2 אמנם הודה בכתב האישום שתוקן לקולה, אך בסמוך לאחר מכן התקשה לבחון את השלכות מעשיו וחומרתן, ושקל לחזור בו מהודאתו. בסופו של דבר הנאשם 2 חזר בו גם מרצונו לחזור בו מהודאתו והבהיר שוב כי הוא לוקח אחריות על מעשיו. התקבל אם כן הרושם כי חרף הודאתו במעשיו, הנאשם 2 לקה בהפנמה

חלקית, אם בכלל, של חומרת מעשיו וההשלכות הקשות הטמונות בהם. הדברים אף קיבלו ביטוי בתסקיר שירות המבחן, כמפורט לעיל.

18. העובדה שהנאשם 2 נעדר עבר פלילי אין בה כדי לבטל את חומרת מעשיו והחבלות הקשות שנגרמו למתלונן.

19. זאת ועוד, לא שוכנעתי מהעדר יחס סביר בין חומרת העבירות לבין הנזק הצפוי לנאשם כתוצאה מהרשעתו. בהקשר זה יש להראות כי הפגיעה הצפויה בסיכויי שיקומו או בעתידו של נאשם אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שיש בהרשעתו. בבחינת הנזק העלול להיגרם לנאשם, אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורטי" ויש להצביע על קיומו של נזק מוחשי וקונקרטי אשר צפוי לנאשם כתוצאה מעצם ההרשעה (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.1.2013); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.3.2013); רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2012)).

20. בהקשר זה נטען מטעם הנאשם 2 כי הרשעתו תפגע בהמשך העסקתו כקצין ביטחון במלון, אך הדברים לא נתמכו בכל אסמכתא או עדות. לא הובאה לפני כל ראייה כי הרשעת הנאשם בדין, נשוא הליך זה, תפגע ביכולתו לעסוק באחראי הביטחון במקום עבודתו או כל פגיעה קונקרטית אחרת. אציין כי גם אם קיים פוטנציאל לפגיעה תעסוקתית בהינתן הרשעתו, לא שוכנעתי כי הותרת הרשעתו בעינה תגרום לפגיעה חמורה בעיסוקו או בשיקומו ואין להעדיפו ביחס לכלל הנאשמים שמורשעים בדין בגין אותן העבירות.

21. למען הסר ספק, אציין כי לא נעלמה מעיניי המלצות שירות המבחן. להמלצות אלה ניתן משקל רב, אך הן אינן חופפות בהכרח את שיקולי בית המשפט, המופקד על ראיית מכלול האינטרסים בענישה ועל כן לא מצאתי לקבלן מהטעמים שמניתי לעיל.

22. בנסיבות אלו סבורני כי האינטרס הציבורי מחייב הטבעת חותם פלילי על מכלול מעשיהם של שני הנאשמים, לבל ישוגר מסר הפוך מן המתחייב. כל מסקנה אחרת, תפגע בשיקולי ענישה אחרים הקשורים לגמול ולהרתעת הנאשמים ועבריינים כמותם. מעשי השניים אינם קלי ערך ורחוקים מזוטות והפגיעה שתיגרם להם מהרשעתם אינה כה כבדה, על מנת שייקבע עניינים כיוצא דופן לשם חזרה מהרשעה. שיקולים אלו באים לכדי ביטוי בעצם ההרשעה, גם לשם השתת עונש הרתעתי, לבל ישובו ויבצעו עבירות נוספות בעתות דחק או משבר עתידיות. רכיבי ענישה אלה לא יהיו אפשריים, ככל שתבוטל ההרשעה.

23. לאור כל האמור, הרשעת הנאשם 2 תיוותר על כנה. עם זאת, הליכת כבדת דרך לקראת כל אחד מהנאשמים תמצא ביטוייה בגזירת עונשם לאור השיקולים העומדים להם לקולה ולחומרה.

הענישה

24. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה ההולם למעשי העבירות שביצעו הנאשמים. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לכל אחד מהנאשמים, בהתחשב בנסיבותיהם, בצורך בהרתעתם ואחרים כמותם, ובכלל זה אבחן האם ראוי כי העונש יחרוג ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.6.2013)).

מתחם העונש ההולם

25. הנאשמים הורשעו כאמור בביצוע עבירות של פציעה כשהעברין מזוין, לפי סעיף 335(א)(1) + סעיף 29(ב) לחוק העונשין ופציעה על ידי שניים או יותר לפי סעיף 335(א)(2) + סעיף 29(ב) לחוק העונשין. לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, משהורשע נאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

26. המאשימה והנאשם 1 הסכימו על טווח ענישה מוסכם, בכל הנוגע לרכיב הענישה העיקרי, שהינו מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות, ככל שמשך המאסר שיפסק יתאים לכך. המאשימה עתרה לרף העליון של הטווח המוסכם - 12 חודשי מאסר בפועל, ואילו ההגנה עתרה לרף התחתון של הטווח המוסכם.

הגם שבית המשפט מתחשב בהסכמות הצדדים, יש לציין את שנקבע בבית המשפט העליון בע"פ 2588/15 **רפאל ארנוב נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 8.6.2015), כך: "**כידוע, טווח הענישה ההולם נקבע על ידי בית המשפט ועל ידו בלבד. אכן, הצדדים להליך הם שמעלים את הטווחים הראויים בעיניהם, אף במסגרת הסדר טיעון, אך בסופו של יום יהא זה בית המשפט אשר יקבע מוסדית את גבולות המתחם.**"

בנסיבות בהן מוצג בפני בית המשפט הסדר טיעון, ובכלל זה טווח ענישה מוסכם, לרוב, ברקעו שיקולים שונים של הצדדים, הן אלה הקשורים בביצוע העבירה והן אלה שאינם קשורים בביצוע העבירה. לעתים חלק משיקולי הצדדים לחתור להסכמה באשר למתחם הענישה אינם נפרשים במלואם על כל פרטיהם בפני בית המשפט ובין אלה ניתן להצביע על קשיים ראייתיים, הרצון להימנע מהבאת עד מסוים, הרצון להימנע מחשיפת חומר חקירה וכו'. בדרך זו עשוי הטווח המוסכם שלא לבטא מתחם ענישה על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, נוכח השפעתם של שיקולים נוספים המטים אותו לכאן או לכאן (ראו: ת"פ (מח' ים) 27505-06-12 **מדינת ישראל נ' אבו חארתייה** (27.12.2012); ת"פ 5093-02-10 (מח' ב"ש) **מדינת ישראל נ' גיאמי** (18.2.2013); ת"פ 38431-04-12 (ת"א) **מדינת ישראל נ' רוזנפלד** (3.2.2013); ד"ר י. ואקי ופרופ' י. רבין במאמרם "**הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא**", הפרקליט נב תשע"ג, פרק ו(1), עמ' 467-468).

בע"פ 512/13 פלוגי נ' מדינת ישראל (4.12.2013), נקבע כי ההבחנה המהותית בין מתחם ענישה לבין טווח ענישה מוסכם במסגרת הסדר טיעון איננה חד משמעית בכל המקרים. מרבית השיקולים הקובעים את מתחם הענישה משפיעים גם על טווח העונש המושג בהסדר טיעון. על כן בחלק מהמקרים תהיה חפיפה מסוימת בין השיקולים הנשקלים בעת קביעת מתחם הענישה, לבין אלה המובאים בחשבון בקביעת טווח ענישה מוסכם בהסדר טיעון, אך יש להיזהר מטשטוש, שעלול להיווצר כתוצאה מחפיפה חלקית זו, שאיננה גורעת מההבדלים המשמעותיים בין שני המושגים הנ"ל.

27. על כן אקבע את מתחם הענישה ההולם על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. לצורך אביא בכלל חשבון שלושת אלה: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומידת אשמו של הנאשם ומדיניות הענישה הנוגת (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.8.2013)).

28. **הערכים החברתיים שנפגעו** בביצוע עבירה של פגיעה בנסיבות מחמירות, לצדה קבע המחוקק עונש מרבי של 6 שנות מאסר, הינם תחושת ביטחון הציבור, הגנה על חיי אדם, שלמות הגוף והאוטונומיה של הפרט על גופו. אין צורך להרחיב באשר למגוון הנדרשת לכל אדם מפני תופעת מעשי אלימות, בעיקר כשזו כרוכה בשימוש בנשק חם או קר. מדובר בקביעת סטנדרטים של התנהגות שנועדו לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו (ראו למשל: ע"פ 7878/09 מדינת ישראל נ' פלוגי (ניתן ביום 3.8.2010)).

29. **עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה דנא הינה גבוהה. הנאשמים פעלו בצוותא חדא, עם עוד כ-6 משתתפים נוספים, כשאחד מהם הצטייד בחפץ קהה, ועם בואו של המתלון למקום, הפגינו כלפיו אלימות קשה וחבלו בגופו, עד שהובהל לבית החולים לקבלת טיפול רפואי. כאמור, מדובר בהפגנת אלימות מתוכננת ומתואמת עם קבוצה גדולה של משתתפים, שגרמה למתלון פגיעות וחבלות קשות, ולבטח מכאוב לא מבוטל.

30. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** הבאתי בכלל חשבון את חלקם המרכזי והעיקרי של הנאשמים בביצוע המעשים נשוא כתב האישום המתוקן. מדובר באירוע מתוכנן ומתואם. המתלון הוזמן להיפגש עם הנאשם 2, ובמקום המפגש המתווכח לו מלבד שני הנאשמים, עוד 6 אחרים שזהותם אינה ידועה למאשימה. אחד המשתתפים עשה שימוש בחפץ קהה כדי לחבול במתלון. למתלון נגרמו חבלות קשות, ודומה כי רק בדרך נס לא נגרמו לו חבלות קשות עוד יותר או אף מעבר לכך. מלבד הנאשם 2, לא ידוע על היכרות קודמת בין המתלון לאחרים. יש לציין כי לפי כתב האישום המתוקן לא מיוחסת למי מהנאשמים שימוש באופן אישי באמצעות חפץ כנגד המתלון. גם אם המתלון השמיע דברים קשים בפני הנאשם 2, על מנת שיתרחק מחברתו, ברי כי אין כל הצדקה למעשי הנאשמים. הנאשמים היו מודעים למעשיהם ולא נגרעה יכולתם להבין את הפסול שבהם ואף על פי כן לא חדלו לעשותם. לא נשמעו סיבות לזכות הנאשמים והם אינם קרובים לסייג לאחריות פלילית.

31. **מדיניות הענישה הנהוגה** - עיון בפסיקה מעלה, כי מי שתוקף את רעהו באמצעות חפץ כלשהו (ואין זה משנה אם מדובר בסכין, בבקבוק, באבן או במקל) וגורם לו לחבלות, בדרך כלל דינו לעונש מאסר, אם כי הדבר תלוי

בחומרת ועוצמת התקיפה, בנסיבותיה ובתוצאותיה. כך למשל:

א. בע"פ (מח' ת"א) 71910/07 **נאצר נ' מדינת ישראל** (17.3.2008), אישר בית המשפט המחוזי עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, והפעלת שני מאסרים על תנאי, ובסך הכל 26 חודשי מאסר בפועל, על נאשם שהלם באבן בראשו של אזרח זר סיני בו נתקל ברחוב וגרם לו חתך מדמם בקרקפת שטופל בסיכות.

ב. בעפ"ג (מח' ב"ש) 14924-12-12 **גטנט נ' מדינת ישראל** (6.2.2013) אישר בית המשפט המחוזי עונש של 15 חודשי מאסר בפועל על נאשם, שפצע אחר באמצעות סכין וגרם לו שני פצעי דקירה בישבן ושני חתכים באצבעות ידו, כאשר בית המשפט המחוזי התייחס לחומרה לעובדה שלאחר ויכוח הנאשם הלך וחזר למקום כשהוא מצויד בסכין, ושהוא דקר את המתלונן בעת שהפנה לו את גבו. בנסיבות אלו, אישר בית המשפט המחוזי גם את המתחם שנקבע שבין שנה לשלוש שנים.

ג. בע"פ (מח' מרכז) 11173-04-12 **נביאן נ' מדינת ישראל** (19.6.2012), אישר בית המשפט המחוזי עונש של 12 חודשי מאסר בפועל על נאשם צעיר, נעדר עבר פלילי, אשר תקף את המתלונן וזמן מה לאחר שהמתלונן שבר על ראשו בקבוק זכוכית, דקר אותו בירכו ובכף רגלו.

ד. ברע"פ 9/08 **חוסרי נ' מדינת ישראל** (7.1.2008), אישר בית המשפט העליון עונש של 10 חודשי מאסר בפועל על נאשם שהתעמת עם עוברים ושבים, תקף אזרחים במקל מחודד, כשאחד מהם נזקק לתפרים בראשו, זרק אבנים על כלי רכב ואיים על עוברי אורח, וכאשר הגיעה משטרה למקום צעק על קצין משטרה, דחף אותו, נשך ושרט שוטר אחר ואיים על השוטרים.

ה. בעפ"ג (מח' ב"ש) 58804-05-13 **דרסן נ' מדינת ישראל** (16.9.2013) הקל בית המשפט המחוזי בעונשו של נאשם אשר דקר את המתלונן באמצעות אולר בלחיו, ולאחר מספר חודשים, הפר תנאי מעצר בית ונתפס כשהוא מחזיק גרזן ברחוב, מ-15 חודשי מאסר בפועל ל-10 חודשי מאסר בפועל, כאשר ההקלה ניתנה על רקע התגרות המתלוננים בנאשם על רקע גזעני, עובר לפציעה.

ו. בעפ"ג (מח' מרכז) 3542-01-08 **אחמד נ' מדינת ישראל** (12.1.2010) הקל בית המשפט המחוזי (בהסכמת המדינה) בעונשו של נאשם אשר נעץ חפץ חד בפניו של המתלונן וגרם לו לחתך שטחי מהרקה ועד לצוואר, ואשר עבר הליך טיפולי משמעותי, מ-8 חודשי מאסר ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

ז. בע"פ (מח' י-ם) 53061-02-13 **נתן נ' מדינת ישראל** (30.5.2013) אישר בית המשפט המחוזי את הכרעת הדין וגזר הדין של נאשם בעל עבר פלילי שרובו ישן, אשר תקף נהג אשר העיר לו על אופן נהיגתו, במכות אגרוף ובעיטות ואף דקר אותו באמצעות חפץ חד בירך וגרם לו לחבלות ולפצע שטחי

(יצוין כי הנאשם הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש), ונדון ל-5 חודשי מאסר בפועל.

ח. בת"פ (ראשל"צ) 39537-03-10 **מדינת ישראל נ' מיכאל כהן** הורשע נאשם בעבירה של פציעה, לאחר שבמסגרת ויכוח בינו לבין המתלונן על רקע סכסוך שכנים הוא הכה את המתלוננים באמצעות אלה מעץ בראשם. למתלוננים נגרמו חבלות וחתך בקרקפת. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות העבירה הינו מאסר בפועל בין 6 ל-18 חודשים. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות מע"ת, קנס ופיצוי.

ט. בע"פ 8631/09 **טאקיא נ' מדינת ישראל** (13.1.2010) הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, כאשר במהלך ויכוח עם המתלונן זרק לעברו פטיש שפגע בראשו וגרם לו לשבר בגולגולת. בית משפט המחוזי גזר על נאשם 30 חודשי מאסר בפועל, ובית משפט העליון אישר את גזר הדין.

י. בת"פ (ק"ג) 24270-10-11 **מדינת ישראל נ' תודרוס צנאי** (3.5.2012) הורשע הנאשם, פליט מאריתריאה כבן 19 וללא עבר פלילי, במסגרת הודאתו בהסדר טיעון, בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שבהיותו עם חבר פגש במתלונן ועל רקע ויכוח מהעבר דקר אותו באמצעות חפץ חד בכף יד ימינו, בלחיו השמאלית ובבית החזה מצד שמאל, הרים אבן והיכה בו באמצעותה במצחו. באותו מעמד הוכה אף הוא על ידי המתלונן ונפצע. בית המשפט גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה של 12 חודשים והתחייבות.

יא. ברע"פ 7734/12 **טימור מגידוב נ' מדינת ישראל** (28.10.2012) דחה בית המשפט העליון בר"ע על חומרת העונש. הנאשם, הורשע על יסוד הודאתו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בכך שהכה 2 מתלוננים: האחד באגרוף בראשו; השני באגרוף בפניו, עם בקבוק וחפץ אחר. על הנאשם הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

יב. בע"פ 1353/07 **רפאת מחאמיד נ' מדינת ישראל** (17.3.2008), נדחה ערעור על חומרת העונש שהוטל על חמישה נאשמים, בני משפחה אחת, שהורשעו בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות בכך שתקפו בני משפחה אחרת וגרמו להם לפגיעות חמורות תוך שימוש במקלות, במוטות ברזל ובאבנים. על כל אחד מהנאשמים הוטלו 24 חודשי מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי.

יג. בעפ"ג 45636-06-13 **מדינת ישראל נ' עמרם טל** (30.6.2013) התקבל ערעור המדינה על קולת העונש שהוטל על נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין, בכך שחבט בראשו של המתלונן באמצעות בקבוק עד שהוא נשבר על ראשו, הטיח את הבקבוק השבור בפניו וגרם לו לחתכים שהצריכו טיפול רפואי. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי, קנס, פיצוי וצו מבחן. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה בין 9 ל-24 חודשי מאסר

בפועל והשית על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל ויתר רכיבי הענישה כפי שנקבעו בערכאה הראשונה נותרו על כנם.

יד. בע"פ (מח' נצ') 50644-10-12 **הייב נ' מדינת ישראל** (12.3.2013) נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שתפס בשערות ראשה של גרושתו, הכה בחלקי גופה השונים, זרק עליה אבן וגרם לה חתך עמוק שנתפר בחדר המיון. על הנאשם הוטלו 4 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה והופעל מאסר מותנה של 12 חודשים.

טו. בעפ"ג (מח' ב"ש) 16509-11-12 **ישראל סאלי בונפיטו נ' מדינת ישראל** (9.1.2013) נדחה ערעור נאשם על חומרת העונש. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט, בכך שדקר את המתלונן באולר בעורפו וגרם לו פצע שנתפר בבית החולים. הנאשם נמלט והשמיד את האולר בשדה פתוח. על הנאשם הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל, 10 חודשי מאסר על תנאי, קנס, פיצוי והתחייבות.

טז. בת"פ (פ"ת) 3017-08-12 **מדינת ישראל נ' בייך** (9.4.2013) הורשע נאשם על יסוד הודאתו בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שדקר בסכין את המתלונן מספר פעמים בגפיו ובבטנו. נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר ועל הנאשם הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי.

יז. בת"פ (ב"ש) 3001/08 **מדינת ישראל נ' מחמד אבו עדרה** (10.10.2012) הורשע נאשם על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות והפרת הוראה חוקית, בכך שלאחר שנדקר במהלך תגרה, דקר את המתלוננים במספר מקומות. המתלוננים נזקקו לטיפול רפואי בגין חתכים. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות.

יח. בת"פ (נצ') 32335-04-11 **מדינת ישראל נ' אזולאי** (7.2.2013) הורשע נאשם לאחר שמיעת ראיות בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שבמהלך ויכוח במועדון הכה את המתלונן באמצעות כוס זכוכית באוזנו וגרם לו חתך שהצריך טיפול רפואי בבית החולים. על הנאשם הוטלו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסרים מותנים, קנס ופיצוי.

יט. בת"פ (י-ם) 53261-07-12 **מדינת ישראל נ' מנוח** (5.3.2013) הורשע נאשם בעבירות פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שדקר את המתלונן באמצעות סכין בחלקים שונים בגוף. נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 9 ל-18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 20 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי.

כ. בת"פ (נצ') 6009-06-12 **מדינת ישראל נ' חבשי** (5.2.2013) הורשע נאשם על סמך הודאתו

במסגרת הסדר טיעון בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות, בכך שעל רקע ויכוח בענייני עבודה, תקף את המתלונן שפגע בו באמצעות מגבה במהלך התגרה. הנאשם חתך את המתלונן באמצעות סכין וגרם לו חתך של 20 ס"מ. נקבע מתחם עונש הולם שנע בין 9 ל-18 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ופיצוי.

32. מכל המקובץ, באתי למסקנה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות דנא הינו **בין חודשי מאסר אחדים שיכול יורצו בעבודות שירות לבין 18 חודשי מאסר בפועל**, לצד ענישה כלכלית וענישה מרתיעה צופה פני עתיד.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחם הענישה ?

33. משנקבע מתחם הענישה, על בית המשפט לבחון האם ראוי לחרוג ממנו לקולה בשל שיקולי שיקום (סעיף 40 לחוק העונשין); או לחומרה בשל הצורך להגנה על שלום הציבור (סעיף 40 לחוק העונשין). בעניינינו, לא מצאתי הצדקה לחרוג ממתחם העונש ההולם, כפי קביעתי, בשל שיקולי שיקום. אמנם, מתסקירי שירות המבחן עולה כי הנאשמים השתלבו במסגרות שיקומיות ושיתפו פעולה, אך לא שוכנעתי כי כברת הדרך שעשו הנאשמים מצדיקה חריגה ממתחם הענישה. עם זאת, דרכם השיקומית של הנאשמים תקבל ביטוי בהקלה בעונשם במסגרת מתחם הענישה.

בה בעת, אינני סבור שהנאשמים מהווים סיכון לשלום הציבור, באופן המצדיק חציית רף מתחם הענישה לחומרה.

אי-לכך, מכלול השיקולים, לרבות שיקולי הרתעת הנאשמים ואחרים כמותם מפני ביצוע עבירות נוספות, ינחוני בקביעת העונש המתאים בגדרי מתחם הענישה (ר' סעי' 40 ו-40 לחוק העונשין).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

34. בגזירת העונש המתאים לנאשמים, בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, יובאו בכלל חשבון נסיבותיהם האישיות, שאינן קשורות בביצוע העבירה. נסיבות אלה נלמדות בין היתר מן האמור בתסקירי שירות המבחן, חוות דעת הממונה על עבודות השירות, טיעוני הצדדים לעונש, עברם הפלילי, דברי הנאשמים לבית המשפט ועוד. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיבידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם המובא לדין (433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)).

35. **שיקולים לחומרה:** בבסיס השיקולים לחומרה ניצבת חומרת העבירות שביצעו הנאשמים, הצורך להגן על

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוען והמדיניות המשפטית בענישה בעבירות אלה. בעניין זה, יש להביא בכלל חשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרבים, בעיקר נוכח ההשלכות החברתיות הקשות הכרוכות בעבירות אלה.

בעניינו של הנאשם 1 יש לציין גם את עברו הפלילי, הכולל הרשעות קודמות בעבירות איומים (מספר עבירות); תקיפה סתם; עבירות סמים והיזק לרכוש. ההליכים המשפטיים הקודמים, כמו גם העונשים שהוטלו עליו, לא הרתיעוהו מלשוב ולבצע עבירות אלימות.

36. **שיקולים לקולה:** הנאשמים הודו במיוחס במהלך פרשת התביעה ובכך חסכו באופן חלקי מזמנו של בית המשפט. הנאשמים קיבלו לבסוף אחריות על מעשיהם והביעו חרטה כנה. הנאשמים אף הביעו רצון לפצות את המתלונן. לזכות הנאשם 2 יצוין עברו הפלילי הנקי, עברו הצבאי כלוחם ותרומתו לחברה בתחום הביטחון. לא ידוע על פתיחת הליכים פליליים נוספים כנגד הנאשמים מאז אירוע כתב האישום. בעיקר מצאתי לתת משקל משמעותי לזכות הנאשמים, נוכח שיתוף הפעולה עם שירות המבחן והשתתפותם במסגרות הטיפוליות בחסותו. מעיון בתסקירים עולה כי כל אחד מהנאשמים עבר תהליך משמעותי מצדו של הפקת לקחים ושיפור התנהלותו במישורי חייו השונים.

37. כמו כן, הבאתי בכלל חשבון, כי מלבד ימי מעצרם של הנאשמים, הוטלו עליהם תנאים מגבילים ממושכים לאחר שחרורם המעצר.

38. אציין כי הליך דנא נמשך מעבר לצורך היות והנאשם 2 שקל בתחילה לבקש לחזור בו מהודאתו, אך לבסוף חזר בו מעמדתו זו. כמו כן, התבקשו דחיות רבות לצורך הידברות עם התביעה. כך או כך, מצאתי להביא בכלל חשבון את חלופי הזמן מאז אירוע כתב האישום כגורם הממתן את הענישה.

39. טרם חתימה, אשוב לציין כי לא נעלמו מעיני המלצות שירות המבחן להסתפק בצו שירות לתועלת הציבור ביחס לכל אחד מהנאשמים, ברם סבורני כי המלצה זו אינה משקפת נכונה את האיזון הראוי בין שיקולי הענישה בנסיבות דנא. כידוע, ההחלטה בדבר הענישה הינה בסמכותו הבלעדית של בית המשפט, אשר לפניו מונחת התמונה הכוללת. **"מתפקידו של בית המשפט להעריך ולשקול נסיבות רבות ומגוונות, כמו למשל, חומרת העבירה ונפיצותה בציבור, הגנה על שלום הציבור וביטחונו, הרתעת העבריין ועבריינים בכוח, התגמול שבענישה וכיוצא באלה. שיקולים אלה אינם מתחום שיקוליו של קצין המבחן, ואין הוא אף מוסמך להמליץ לגביהם. השופט, הוא אשר ישים במאזני שיקוליו, כאחד השיקולים החשובים, גם את המלצתו של קצין המבחן. אך בכך לא סגי"** (רע"פ 5434/07 שאדי פריג' נ' מדינת ישראל; ע"פ 405/06 מדינת ישראל נ' אחמד חלייחל (8.5.2006)).

40. מכל המקובץ, בהביאי בחשבון את שיקולי הגמול, השיקום וההרתעה, ביחס לנאשמים בנסיבותיהם, הסלידה שחשה החברה נוכח מעשיהם והוקעתם הנדרשת, הצורך בהמחשת חומרת מעשיהם, הרתעתם והרתעת

הרבים, לצד צרכי שיקומם, סבורני כי יש להטיל על הנאשמים ענישה מוחשית שתרוצה בדרך של עבודות שירות לצד מאסרים מותנים ופיצוי למתלונן.

41. הנאשמים הופנו לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות ונמצאו מתאימים לריצוי עונשם בעבודות שירות.

העונש המתאים לנאשמים

42. מכל הנתונים והשיקולים שפירטתי לעיל, מצאתי להשית על הנאשמים את העונש הבא:

נאשם 1

א. מאסר בפועל - לתקופה של 5 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (10.8.2015 - 2.7.2015), תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה שהוגשה בעניינו.

הנאשם מוזהר כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות, יכולה ותביא להפקעת המנהלית ולריצוי העונש במתקן כליאה.

היות וחלף המועד שנקבע לתחילת ריצוי עבודות השירות, יגיש הממונה חוות דעת מעודכנת באשר למועד תחילת הריצוי, והוא רשאי לשנות גם את מקום ההשמה לפי הצורך. חוות הדעת תוגש לבית המשפט בתוך 30 יום. היה והנאשם לא ישתף פעולה או לא ימצא לו מקום השמה חלופי, ירוצה עונש המאסר בבית הסוהר.

ב. מאסר מותנה לתקופה של 8 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה לתקופה של 4 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יבצע כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, למעט תגרה.

ד. פיצוי למתלונן, מ.א. (ע"ת 3), בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. תשלום ראשון ישולם ביום 1.3.2018 ויתר התשלומים מדי ראשון לכל חודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום יחייב את הנאשם בתוספת ריבית פיגורים כדין. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלונן על פי כתובת עדכנית שתמציא המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 20 יום.

נאשם 2

א. מאסר בפועל - לתקופה של 3 חודשים, בניכוי ימי מעצרו (15.7.2015 - 2.7.2015), תקופת המאסר תרוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה שהוגשה בעניינו.

הנאשם מוזהר כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות, יכולה ותביא להפקעת המנהלית ולריצוי העונש במתקן כליאה.

היות וחלף המועד שנקבע לתחילת ריצוי עבודות השירות, יגיש הממונה חוות דעת מעודכנת באשר למועד תחילת הריצוי, והוא רשאי לשנות גם את מקום ההשמה לפי הצורך. חוות הדעת תוגש לבית המשפט בתוך 30 יום. היה והנאשם לא ישתף פעולה או לא ימצא לו מקום השמה חלופי, ירוצה עונש המאסר בבית הסוהר.

ב. מאסר מותנה לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יעבור על כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה לתקופה של 3 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום יבצע כל עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים, למעט תגרה.

ד. פיצוי למתלונן, אxxxxxx (ע"ת 3), בסך 10,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים. תשלום ראשון ישולם ביום 1.3.2018 ויתר התשלומים מדי ראשון לכל חודש שלאחר מכן. פיגור בתשלום יחייב את הנאשם בתוספת ריבית פיגורים כדין. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר למתלונן על פי כתובת עדכנית שתמציא המאשימה למזכירות בית המשפט בתוך 20 יום.

43. המוצגים - יושמדו/יחולטו/יושבו לבעליהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

44. המזכירות תעביר העתק של גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות שירות.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ב' שבט תשע"ח, 18 ינואר 2018.

